

kun gøre opmærksom paa, at jeg maa være uenig med ham om disse Beregninger; men de kan jo senere blive eftergaaet i Udvalget. Jeg har forsøgt at tage det baade paa den ene og den anden Led, baade saaledes, at de kronisk syge skulde blive billigere, og saaledes, at de skulde blive dyrere for Sygekasserne; men hvorledes end Beregningen bliver stillet op, er jeg sikker paa, at efter det nuværende Lovforslag vil det holde Stik, at enhver Udgift til de kronisk syge bliver dækket fuldstændig fra Statsmagtens Side.

Som jeg omtalte i min Indledning, stiller vi os stadig tvivlende overfor Statens og Kommunernes Omkostninger ved denne Lovs Udførelse; og disse maa i alt Fald nøje overvejes og gennemregnes i det kommende Udvalg.

Med Hensyn til Dagpengene for de kronisk syge staar der i Lovforslaget, at de kronisk syge kan faa indtil 3 Kr.s Hjælp. Jeg ved ikke, hvorledes man har regnet i selve Lovforslaget, men jeg føler mig overbevist om, at enhver, der er kronisk syg og har Ret til at sætte sine Dagpenge op til 3 Kr., meget hurtig vil søge at faa dette. Derfor mener jeg, at man lige saa godt straks kan rette i § 10 „indtil 3 Kr. daglig“ til: „3 Kr. daglig“ og derved skaffe os et sikrere Fundament for Beregningen af de Udgifter, som dette Lovforslag virkelig fører med sig.

Dette Lovforslag har hele det konservative Folkepartis fulde Tilslutning, og vi vil derfor med den allerstørste Glæde arbejde med til at faa det gennemført snarest muligt og paa bedst mulig Maade. Noget anderledes stiller det sig jo med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Invalidforsikringen. Der var en engelsk Politiker, som for nylig i det engelske Parlament udtalte, at England og Danmark var de eneste Stater, der betalte hver for sig, og dette vil vel i denne Sammenhæng sige, at det var de eneste Stater, som havde Balance i deres økonomiske Regnskaber. Det er et Grundlag for hele vor Politik paa det sociale Lovgivningsomraade, at de Udgifter, som vi er med til at paalægge saavel Staten som Kommunerne, vil vi ogsaa søge Dækning for. Men vi vil lige saa fuldt indrømme, at ingen kulturel Opgave er større end den at sørge for de mest trængende i vort Samfund, og til disse hører jo i første Række vore Invalid og kronisk syge. Det foreliggende Lovforslag om Invalidforsikring har til Hensigt at bringe Hjælp og paa en Maade, som vi fuldt ud anerkender. Vi ved, at dette Lovforslag i Sammenligning

med de Radikales Lovforslag i Fjor er gaaet direkte over fra Forsørgelse til Forsikring, og det er en Ændring, vi naturligvis maa hilse med den allerstørste Glæde. Dette Lovforslag skal hjælpe de syge, det skal hjælpe Invaliderne. Og hvem er nærmere til at hjælpe de syge end netop den unge, den raske, den, som kan arbejde? Derfor mener vi, at disse Mennesker netop som unge, netop som raske i allerhøjeste Grad maa være med til at bære de Udgifter, som dette Lovforslag vil føre med sig. Vi ved jo, hvorledes Socialdemokraterne stadig væk taler om, at Arbejdernes Frigørelse maa være Arbejdernes eget Værk. Men intet er urimeligere end i denne Sammenhæng at give Udtryk for en saadan Talemaade. Arbejdernes Frigørelse, Arbejdernes Rejsning kommer ved Samarbejde med andre Samfundsklasser, der er besjælede af de samme Samfundshensyn; det er ikke paa dette Felt, der skal sættes noget Skel.

Med Hensyn til hele Invalideforslagets Historie skal jeg ogsaa henviser til Referatet af de Forhandlinger, som fandt Sted i Fjor. Da jeg læste Invalideforslaget igennem, og da jeg hørte den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa Holbergs Ord: „Eet er et Søkort at forstaa, et andet Skib at føre“. Thi naar man sammenligner det foreliggende Lovforslag og den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale paa den ene Side med Venstres den 23. Januar i Fjor udsendte Erklæring og med Venstres Ordførers den Gang voldsomme Angreb paa de sociale Love paa den anden Side, maa man udbryde: Ak, hvor forandret! Tager vi først Venstres Erklæring af 23. Januar i Fjor, ser vi, at den indledes paa følgende skarpe Maade: „De tre Lovforslag om Ændringer i Sygekasseloven samt om Invalidrente og Aldersrente vil formentlig betyde en Udgift for Stat og Kommune af mindst 100 Mill. Kr., hvoraf Statens Andel antagelig vil blive 60 Mill. og Kommunernes 40 Mill.“ Vi ved jo, at det nu fremsatte Lovforslag i alle dets Principper nøjagtig følger de Radikales Lovforslag; selv om Udgiften til Lovforslaget for Invaliderentens Vedkommende er nedsat fra 6 Mill. til 5,2 Mill. Kr., bliver der endnu meget tilbage, inden man faar dækket de 100 Mill. Kr., som disse Lovforslag vil koste. Og hvis vi nu vil se, hvorledes de 100 Mill. Kr. er kommet til at se ud i det foreliggende Lovforslag, skal jeg henviser til den højtærede Indenrigsministers Udtalelser om Aldersrentelovforslaget. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at Aldersrenteloven, hvis de Radikales Lovforslag var blevet prak-